

Sygn. akt V CZ 26/06

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Strus (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa W. K.

przeciwko H. P. i A. Z.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego H. P.

przeciwko W. K.

o zapłatę

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 maja 2006 r.,

zażalenia powoda - pozwanego wzajemnego na postanowienie

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 listopada 2005 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił kasację powoda od wyroku z 13 lipca 2005 r. uznając ją za niedopuszczalny środek zaskarżenia, ponieważ data zaskarżonego wyroku nakazywała stosować przepisy kodeksu postępowania obowiązujące na podstawie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) przewidujące skargę kasacyjną a nie kasację. Sąd Apelacyjny powołał w uzasadnieniu postanowienia wykładnię prawa zawartą w postanowieniu Sądu Najwyższego z 9 marca 2000 r. sygn. V CZ 28/00, wskazującą, że przepis art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c. nie znajduje zastosowania w sytuacji, gdy adwokat obleka wnoszony środek odwoławczy w formę zażalenia lub innego środka prawnego, zamiast nadać mu kształt i znamiona kasacji.

W zażaleniu skarżący wywodzi, że w rozpoznawanej sprawie pismo procesowe nazwane kasacja spełniało, poza nazwą, wszystkie wymogi przewidziane w art. 398¹ k.p.c., dlatego można mu przypisać jedynie wadę „mylnego oznaczenia” niepowodującą odrzucenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zmiana dokonana na podstawie wskazanej wyżej ustawy w zakresie zaskarzania orzeczeń sądu drugiej instancji, jak wiadomo, nie ograniczała się do nazwy środka odwoławczego przysługującego stronie lecz obejmowała też unormowania zasadnicze zwane konstrukcyjnymi, dotyczące np. instytucji przedsądu, tj. etapu badania, czy sprawa zakończona prawomocnie winna być rozpoznawana przez Sąd Najwyższy. W art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. ustanowiono adresowany do skarżącego nakaz zamieszczenia w skardze kasacyjnej wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i uzasadnienie tego wniosku. Treść omawianego wymagania została wyczerpująco i wiążąco określona w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Jeżeli intencją skarżącego było wniesienie skargi kasacyjnej jako dopuszczalnego środka zaskarżenia na danym etapie postępowania, to ocena nie powinna ograniczać się do nazwy i przepisu (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.), gdyż te cechy mogły być wynikiem

błędu wywołanego przyzwyczajeniem. Należy więc zbadać, czy wniesione pismo zawiera wszystkie elementy istotne stanowiące o jego rzeczywistym charakterze. Ocena ta wypada niepomyślnie dla skarżącego i nie pozwala uznać, że wniosek skargę kasacyjną nawet w razie uznania, iż doszło do mylnego oznaczenia pisma.

Wymagany dla tego środka zaskarżenia wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przytacza żadnej okoliczności odpowiadającej treści przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Okoliczność ta pogłębia wątpliwości powstające przy badaniu cech formalnych (nieobowiązujące nazwa i przepis prawa), które bagatelizuje skarżący i nie pozwala uznać, że w ogóle spełnił on obowiązek uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Dlatego zażalenie jako nieuzasadnione podlega oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.